

Drahoslav Vajda:

Pane, Pane!

Výklad textu Matúš 7:21-23

Pane, Pane, či sme neprorokovali v tvojom mene...!? Toto sú slová zo siedmej kapitoly Evanjelia podľa Matúša (verše 21-23), ktoré odcitujeme v plnom znení podľa prekladu prof. Roháčka:

21 Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane! vojde do nebeského kráľovstva, ale ten, kto činí vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach.

22 Mnohí mi povedia tamtoho dňa: Pane, Pane, či sme neprorokovali v tvojom mene a v tvojom mene démonov nevyháňali a v tvojom mene mnoho divov nečinili?

23 A vtedy im vyzná: Nikdy som vás neznal. Odíďte odo mňa, páchatelia neprávosti!”

Vyšlo ako publikácia vo vydavateľstve MSEJK, Bratislava 2005.

Úvod

Človek, tým že bol stvorený na obraz a podobu Božiu, má schopnosti, ktoré ho uschopňujú prijať zjavenie od Boha a poznávať Boha.

Keď človek padol, tieto jeho schopnosti sa otupili. Pádom sa človek stal úplne skazeným vo svojom duchu, duši i tele. Jeho myseľ, rozum a jeho chápanie sa zatemnilo. Odcudzil sa životu s Bohom a stal sa Božím nepriateľom vo svojej mysli a skrze svoje hriechne skutky. „*To teda hovorím a osvedčujem v Pánovi, aby ste vy už viac nechodili, ako aj ostatní pohanovia chodia, v márnosti svojej mysle, zatemnení v rozume súc odcudzení životu Božiemu pre nevedomosť, ktorá je v nich, pre zatvrdenie ich srdca, ktorí, keď otupeli do bezcitnosti, oddali sa nestudatosti páchať každú nečistotu nenásytnou žiadosťou*” (Efezským 4:17-19).

Skutočnosť, že človek je stvorený, ale padlé stvorenie, znamená aj toľko, že potrebuje, aby sa mu Boh zjavil. Boh sa svojmu stvoreniu zjavil a zjavuje a človek ho môže hľadať a poznávať. Boh sa človekovi zjavil a zjavuje na rôznych spôsoboch. Zjavuje sa mu skrz prírodu, skrz svedomie, skrz históriu národov vo svete. Zjavuje sa mu v zázrakoch a divoch, v proroctve skrze prorokov, v osobnej skúsenosti, ale predovšetkým a najviac sa mu zjavil v Kristovi.

Zjavenie Boha v prírode, svedomí a v histórii nie je postačujúce, lebo nezjavuje celú Božiu osobu. Zjavenie v zázrakoch a proroctvách je taktiež nepostačujúce, lebo toto zjavenie odkrýva len určité Božie vlastnosti, ale nie celú jeho osobu. Človek potrebuje osobnejšie zjavenia Boha. Túto potrebu Boh naplnil v Kristovi. Kristus je úplným súhrnom zjavenia Boha, vrátane jeho vôle, jeho prirodzenosti, jeho osoby a charakteru. Pozerať sa na Krista znamená pozerať sa na Boha, pretože Kristus je zjavením Boha v ľudskej podobe.

Boh sa človeku ďalej zjavuje v Písme (Biblii). Zjavenie Boha v Kristovi je zjavením živého Slova - Slova učeného telom. Zjavenie Boha v Písme je zjavenie písaného Slova - Slova inšpirovaného a zapísaného. Biblia je živé zapísané slovo. Je to zjavenie dané všetkým.

Boh k nám hovorí. Človek potrebuje poznať Boha a rozumieť tomu, čo Boh od neho požaduje. Písmo je Božím slovom k človeku. Je inšpirované Svätým Duchom a je to neomylné zjavenie. Potrebujeme poznať Písmo, potrebujeme mu správne rozumieť a potrebujeme vlastniť Božie slovo hlboko vo svojom vnútri. Potrebujeme to pre náš zdravý každodenný kresťanský život. Stále platí: Čomu verím, tak aj žijem! Božie slovo v spolupráci s našou vôľou určuje naše rozhodovanie a konanie. Keď verím, že Boh hovoril skrz svojich prorokov, skrze ktorých aj nechal svoje slovo zapísať do Biblie, tak podľa toho aj verím a jednám. Čomu človek verí, to ho ovplyvňuje, formuje a utvára.

Čomu človek verí, tým aj je. Viera ovplyvňuje správanie človeka, jeho konanie a jeho charakter. Ak vlastníme zdravé biblické učenie, prinesie to rozvoj Božej prirodzenosti a Kristovho charakteru v nás. Ak sa pridržame nesprávneho a nezdravého falošného učenia, resp. ak si nesprávne vykladáme Božie slovo, prinesie to pokivenie nášho charakteru. Jednou z príčin, prečo sú slabí jednotliví kresťania a následne prečo je slabá aj cirkev, je nedostatok zdravého duchovného poznania.

Zostávať v Božom slove a v jeho správnom ponímaní je dôležité aj pre život v spoločenstve, pre život v cirkvi. Nemôžeme hovoriť o spoločenstve, ak nie sme rovnako zhodne vo svetle Božieho slova. Miera svetla poznania Boha a jeho slova určuje mieru spoločenstva medzi kresťanmi.

Nebude to potešujúce pre tých ľudí, ktorí, keď sa postaví pred Pána Ježiša Krista v tamten deň, budú počuť slová vyznania z verša 23. Sú to tvrdé a nekompromisné slová a pre ľudí, ktorým sú adresované, budú znamenať odlúčenie od tváre Pánovej, vylúčenie z Božej prítomnosti. Večné odlúčenie! Veľmi často je toto miesto (a najmä verš 23) používané tak, že spôsobuje veriacim nepokoj, trápenie a zmätok. Nesprávne pochopenie a nesprávne vyložené Božie slovo nerozvíja Kristov charakter a neformuje veriaceho na Kristovu podobu. A aj to je dôvod, prečo potrebujeme vedieť, kto sú tí, ktorým sú slová hore citovaného miesta z Matúša 7. kapitoly adresované. Na koho sa slová z verša 23 vzťahujú!? Čo sú to za ľudia, že sa hlásia k Pánovi, a Ježiš Kristus ich napriek tomu zapiera a odmieta?

Všetci ľudia zhrešili

Biblia zjavuje, že všetci ľudia zhrešili: „*Lebo nieto rozdielu, lebo všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej*“ (Rímskym 3:23). Všetci zhrešili! Každý človek sa po Adamovi rodí s hriešnou, padlou prirodzenosťou. Každý človek žije v hriechu a pod vládou hriechu. Odplatou za hriech je smrť: „*Lebo odplatou za hriech je smrť*“ (Rímskym 6:23). Odplatou za hriech, za vinu, za nepravosť je smrť, večné vylúčenie z Božej prítomnosti. Pretože podľa Božích meradiel všetci ľudia zhrešili a tak ako všetci zhrešili, tak si všetci zaslúžia iba jedno: večné odlúčenie od Božej tváre. Nepomôže nám žiadne naše úsilie dostať sa k Bohu svojou silou, svojimi skutkami, zaslúžiť si večný život svojou spravodlivosťou, lebo naša spravodlivosť v Božích očiach je ako ohyzdné rúcho, „*Lebo sme všetci ako nečistý, a všetky naše spravodlivosti sú ako ohyzdné rúcho; vädname všetci ako lístie a padáme, a naše nepravosti nás preč odnášajú ako vietor*“ (Izaiáš 64:6).

Keby sám Boh nebol urobil pre nás niečo, nikdy by sme sa kvôli našim hriechom a nepravostiam nedostali k nemu. Ale on nás miluje. Chce, aby sme boli v jeho prítomnosti, v spoločenstve s ním. Poslal svojho Syna Ježiša Krista, aby niesol trest za naše hriechy a

neprávosti. On je tou cestou, ktorou sa človek môže vrátiť späť k Bohu, k svojmu Stvoriteľovi. V pokore a v pokání sa obrátiť k Bohu a hľadať u neho odpustenie a milosť. Boh sa nad kajúcim hriešnikom zľutuje, Božie srdce sa raduje z každého človeka, ktorý robí pokánie a uverí v Ježiša Krista. Takémuto človekovi Boh odpúšťa jeho hriechy a Biblia nám zjavuje, že takýto človek sa stáva jeho dieťaťom, patrí do Božej rodiny. Boh urobil všetko pre to, aby sme mohli byť s ním.

Pozná Boh tých, ktorí patria jemu?

Naozaj vie Boh o takom človekovi, ktorý robí pokánie a vo viere sa obracia k nemu? Pozná Boh takéhoto človeka? Potrebujeme byť utvrdení v tom, že Boh pozná tých, ktorí patria jemu. Potrebujeme byť utvrdení v tom, že Boh o tých, ktorí patria jemu, hovorí a svedčí, že ich pozná. Biblia nám zjavuje, že to tak je, že Boh tých, ktorí patria jemu, naozaj pozná. Keď toto budeme vedieť, povedie nás to aj k porozumeniu, kto sú tí ľudia, ktorých sa verš 23 týka a tým, ktorých sa tento verš netýka, to dá pokoj a uistenie vo viere.

Hľadáme teda v Biblii, či Boh naozaj pozná toho, kto v pokání a vo viere prišiel k nemu, či Boh pozná tých, ktorí patria jemu. A tiež nás bude zaujímať, podľa čoho ich pozná?

1. V 15. kapitole Evanjelia podľa Lukáša vo veršoch 3 až 7 čítame:

3 A on im povedal toto podobenstvo a riekol:

4 Kto z vás je taký človek, ktorý má sto oviec a keď stratí jednu z nich nezanechá tých deväťdesiatdeväť na púšti a nejde za tou stratenu, dokiaľ ju nenájde?

5 A keď nájde, vezme na svoje plecia a raduje sa.

6 A keď príde domov, zvolá priateľov a susedov a povie im: Radujte sa so mnou, lebo som našiel svoju ovcu, ktorá sa bola stratila.

7 Hovorím vám, že tak bude radosť v nebi nad jedným hriešnikom, činiacim pokánie, väčšia ako nad deväťdesiatdeväť spravodlivými, ktorí nepotrebujú pokánia.

V nebi je radosť nad každým jedným hriešnikom činiacim pokánie (verš 7). V nebi sa radujú! To, že sa v nebi radujú nad hriešnikom činiacim pokánie, znamená, že o tomto hriešnikovi vedia, že ho poznajú. Verš 7 o tom dáva jednoznačnú výpoveď. Vo veršoch 4 až 6 je zapísané podobenstvo a vo verši 7 je opísané to, čo sa deje v nebi, keď hriešnik činí pokánie. Asi ťažko by sa v nebi nad niekým radovali, keby ho nepoznali.

V Biblii je uvedené, že svedectvo je založené na dvoch svedkoch a na troch bude stáť každé slovo (2. Korinským 13:1), a preto potrebujeme nájsť ďalšie miesta, ktoré poukazujú na to, že Ježiš Kristus pozná tých, ktorí patria jemu.

2. Ďalšie dve takéto miesta nachádzame v Evanjeliu podľa Jána v kapitole 10:

Ja som ten dobrý pastier a znám svoje, i moje mňa znajú (verš 14). Moje ovce čujú môj hlas, a ja ich znám, a nasledujú ma (verš 27).

Tu je veľmi jasne povedané, že Ježiš Kristus svojich pozná. Pozná tých, ktorí patria jemu.

3. V liste Galatským v kapitole 4 vo veršoch 8 a 9 je napísané:

8 Ale vtedy neznajúc Boha slúžili ste bohom, ktorí prírodou nie sú nimi.

9 Ale teraz poznajúc Boha, ba čo viac: poznaní súc od Boha, akože sa opäť obraciate k bezvládnym a biednym živlom, ktorým chcete zase slúžiť znova?"

... *ba čo viac: poznaní súc od Boha...* To vyjadrenie „súc“ vo verši 9 (podľa prekladu prof. Roháčka) znamená, že Boh týchto Galaťanov (a nielen Galaťanov) o ktorých je reč, niekedy v minulosti spoznal a pozná ich stále aj v prítomnosti. Spoznal ich v okamihu, keď sa v pokání a vo viere obrátili k nemu a jeho poznanie týchto ľudí neprestáva ani teraz v prítomnosti a to aj napriek tomu a bez ohľadu na to, že oni (Galaťania) robia niečo, za čo sú karhaní.

4. Pridáme ešte jedno miesto, a to z 2. listu Timoteovi z kapitoly 2:

„Ale pevný základ Boží stojí a má túto pečať: Pán zná tých, ktorí sú jeho, a: Nech odstúpi od neprávosti každý, kto menuje meno Kristovo!“ (verš 19).

To, že Pán pozná svojich, tvorí pevný Boží základ. To je Boží základ a je to pevný Boží základ. A navyše toto má pečať! V Biblii pečať znamená, že to, čo má pečať, je definitívne a nezmeniteľné. Boh, Pán, Ježiš Kristus teda pozná svojich. Pozná tých, ktorí mu patria. Preto sa nemôžu slová z Matúša 7:23 vzťahovať na Božie deti a ani sa na nich nemôžu aplikovať nijakým spôsobom.

Poznať Boha a byť Bohom poznaný

Čo znamená poznať Boha a čo znamená byť Bohom poznaný? Podľa čoho Pán Ježiš Kristus pozná tých, ktorí patria jemu? Poznať Boha to nie je len vedomie o Bohu alebo vedomosti, poznatky o Bohu, niečo o Bohu prečítané alebo naštudované. Poznať Boha znamená niečo viac a niečo hlbšie než mať informácie o Bohu. Je to osobné stretnutie s Bohom, ktoré pre človeka v zmysle textu Ján 3:3 má za dôsledok jeho znovuzrodenie a v zmysle textu Ján 17:3 je to obdržanie večného života. Poznať Boha je akt narodenia sa z Boha a obdržanie večného života.

V Evanjeliu podľa Jána 17:3 sa Ježiš Kristus modlí k Bohu slovami „...*aby poznali teba...*“ a toto poznať Boha je spojené s obdržaním večného života. „*A to je ten večný život, aby znali teba, toho jediného pravého Boha, a toho, ktorého si poslal, Ježiša Krista*“ (Ján 17:3). Poznať Boha znamená prísť k Bohu, stretnúť sa s ním, dotknúť sa ho. Poznať Boha je v zmysle získať večný život, stať sa novým stvorením, prežiť znovuzrodenie. To „poznať“ je v takom zmysle, ako keď Adam poznal Evu: „*Adam poznal Evu, svoju ženu; ona počala a porodila*“ (1. Mojžišova 4:1).

Kto prišiel k Bohu, stal sa novým stvorením, narodil sa z Boha a semeno Božie zostáva v ňom (1. Jánov 5:9-10). „*Každý, kto verí, že Ježiš je Kristus, narodil sa z Boha*“ (1. Jánov 5:1). Analógia fyzického poznania, počatia, zrodu nového života a narodenie človeka je tu plne na mieste. Aj duchovné znovuzrodenie a nový (večný) život je akt poznania – poznania Boha. Boh vie všetko a pozná všetko. Ešte aj vlasy na našej hlave má spočítané. Podľa mena pozná každú hviezdu vo vesmíre. V celom vesmíre nie je nič také, o čom by Boh nevedel, nič také, čo by mohlo byť pred ním skryté alebo utajené. „*Ešte aj tma je pred tebou svetlom*“ hovorí sa v Žalme 139:11-12. Slovo poznať alebo nepoznať v spomínaných textoch Matúš 7:21-23; Lukáš 15:3-7; Ján 10:14, 27; Galatským 4:8-9 a 2. Timoteovi 2:19 má iný význam, než ten, aby označovalo a znamenalo len púhu Božiu vedomosť alebo nevedomosť o existencii niektorých ľudí.

Čo znamená byť Bohom poznaný? Prečo sa o tom v Písme hovorí? Ako sme už pripomenuli, Boh všetko pozná a pred ním nič nie je zatajené. Ako pozná tých, ktorí patria jemu? Alebo opýtame sa inak: Čím sa líšia tí, ktorých Boh pozná od tých, o ktorých hovorí, že ich nepozná?

„A Ježiš odpovedal a riekol mu: Amen, amen ti hovorím. Ak sa niekto nenarodí znova, nemôže vidieť kráľovstvo Božie. A Nikodém mu povedal: Ako sa môže narodiť človek, keď je starý? Či azda môže po druhé vojsť do života svojej matky a narodiť sa? Ježiš mu odpovedal: Amen, amen ti hovorím, že ak sa niekto nenarodí z vody a z Ducha, nemôže vojsť do kráľovstva Božieho. Čo sa narodilo z tela, je telo, a čo sa narodilo z Ducha, je Duch. Nediv sa, že som ti povedal: Musíte sa narodiť znova“ (Ján 3:3-7). Tu Ježiš Kristus Nikodémovi hovorí o duchovnom znovuzrození. Znovuzrodenie je zo Svätého Ducha a v znovuzrozenom človekovi, ktorý sa stal novým stvorením, prebýva Svätý Duch. „Alebo či neviete, že vaše telo je chrámom Svätého Ducha, ktorý je vo vás, ktorého máte od Boha...?“ (1. Korinským 6:19) To je to, podľa čoho Ježiš Kristus pozná tých, ktorí patria jemu – podľa Svätého Ducha, ktorý prebýva v nich. „Ale ak niekto nemá Ducha Kristovho, ten nie je jeho“ (Rímskym 8:9). Kristus pozná svojich podľa toho, že jeho Duch prebýva v nich. To sú tí, ktorí patria Kristovi – tí majú v sebe Ducha Ježiša Krista.

Duch Ježiša Krista v človeku – to je to rozlišovacie a poznávacie znamenie a zároveň aj pečat'. Nie podľa slov, nie podľa skutkov, nie podľa činenia divov a zázrakov alebo podľa prorokovania, ale iba podľa prítomnosti alebo neprítomnosti Svätého Ducha, podľa tejto pečate, rozlišuje a rozpoznáva, pozná alebo nepozná Kristus tých, ktorí patria jemu.

Mnohí mi povedia tamtoho dňa

Časovo je táto udalosť situovaná do obdobia, ktoré Pán Ježiš tu nazýva tamten deň. Čo je to za deň? Majme stále na pamäti, že týmto textom sa zaoberáme za účelom porozumenia, kto sú tí ľudia, ktorým Pán Ježiš Kristus povie: *Odídte odo mňa...*

Z textu Matúš 7:21 môžeme rozumieť, že čas, do ktorého je situovaná táto udalosť, pre týchto ľudí bude časom, keď sa rozhoduje o ich vstupe do Božieho kráľovstva. Z Biblie však môžeme rozumieť, že tí, ktorí majú právo a moc nazývať sa Božími deťmi (Ján 1:12-13), už do Božej rodiny patria a už patria aj do Božieho kráľovstva. Stalo sa to znovuzrozením a obdržaním večného života.

V Biblii máme spomínané udalosti, keď sa ľudia postavili pred Ježiša Krista pri jeho opätovnom návrate na túto zem. Budú to udalosti, ktoré z Biblie poznáme ako súdy nad rôznymi skupinami ľudí. Jeden súd je opísaný v 2. Korinským 5:10 a túto udalosť poznáme ako súd *pred súdnou stolicou Kristovou*. Vtedy sa pred neho postavili tí, ktorí patria jemu, jeho deti, tí, ktorých v zmysle našej témy Ježiš Kristus pozná. Bude to súd nad skutkami spasených ľudí a jeho výsledkom bude udelenie odmeny. Tento súd nie je súd na večné zatratenie, ale tu sa rozhoduje o odmenách. Budú tam stáť tí, ktorí majú podiel na prvom vzkriesení.

Z textu Matúš 7:22-23 môžeme rozumieť, že vzhľadom na to, že to bude tamtoho dňa, sa slová z Matúša 7:23 nikdy som vás neznal nevzťahujú na Božie deti, lebo keď bude tamtoho dňa, Božie deti pred Ježišom Kristom ako pred sudcom, už stáť nebudú, lebo oni pred ním už

raz stáli. Oni to už vtedy, keď bude tamtoho dňa, budú mať za sebou (oni mali súd pred súdnou stolicou Kristovou) a už obdržali (alebo neobdržali) odmenu.

Nie každý vojde do nebeského kráľovstva

„Otec poslal svojho Syna za Spasiteľa sveta“ (1. Jánov 4:14). *Vtedy mu povedali: „Čo máme robiť, aby sme konali skutky Božie? Ježiš odpovedal a riekol im: To je ten skutok Boží, aby ste verili v toho, ktorého on poslal“ (Ján 6:28-29). „Lebo to je vôľa môjho Otca, ktorý ma poslal, aby každý, kto vidí Syna a verí v neho, mal večný život“ (Ján 6:40). „Každý, kto verí, že Ježiš je Kristus, narodil sa z Boha“ (1. Jánov 5:1). Tí, ktorí uverili svedectvu Boha, ktoré dal o svojom Synovi, tí naplnili Božiu vôľu a to sú tí, ktorých Boh pozná. Ten, kto neuveril, že Otec poslal svojho Syna za Spasiteľa sveta, kto neuveril v Syna Božieho, ten Božiu vôľu nenaplnil. „Kto neverí Bohu, ten ho urobil luhárom, pretože neuveril svedectvu, ktoré vysvedčil Boh o svojom Synovi“ (1. Jánov 5:10).*

Spasení ľudia, tí, ktorí uverili v Ježiša Krista a patria jemu, už sa v nebeskom kráľovstve nachádzajú, už sú v ňom. Pre týchto už otázka nestojí tak, či v tamten deň budú môcť vojsť do Božieho kráľovstva alebo nie, lebo oni už v Božom kráľovstve sú! Už je to rozhodnuté. Boh ich do kráľovstva preniesol, oni už tam sú, a preto sa už nebude rozhodovať o ich vstupe do nebeského kráľovstva. V tejto súvislosti viď tiež publikáciu: *„Kľúče nebeského kráľovstva“* (Drahoslav Vajda, vydalo vydavateľstvo MSEJK, Bratislava 2004).

Teda ten, kto uveril v Ježiša Krista a patrí jemu a v zmysle predchádzajúceho: ten koho Boh pozná, už patrí do nebeského kráľovstva. O jeho príslušnosti do Božej rodiny, do Božieho kráľovstva, už je rozhodnuté, on už tam je, a to je výrok Písma (!): *„ďakujúc Otcovi, ... ktorý nás vytrhol z moci temnosti a premiestnil do kráľovstva Syna svojej lásky“* (Kolosenským 1:12-13). To premiestnenie zo satanovho kráľovstva tmy do Božieho kráľovstva urobil sám Boh, a preto je to nezvratné!

Nikdy som vás nepoznal

Stále však nemáme zodpovedanú otázku, kto sú tí ľudia z Matúša 7:21-23. Kto sú tí ľudia, ktorí o sebe tvrdia, že v Pánovom mene prorokovali, vyhánali démonov a činili mnoho divov? Kto sú teda tí ľudia, ktorým Pán Ježiš povie: *Nepoznám vás? Veď toto všetko robili aj jeho učeníci a aj jeho nasledovníci (viď Evanjeliá a Skutky). Kto sú teda tí ľudia, ktorí v mene Pánovom prorokovali, vyhánali démonov a činili mnoho divov a pritom ich Pán Ježiš nazve páchatelia neprávosti. Je vôbec možné, aby sa diali proroctvá, divy a vyhánanie démonov v mene Ježiša a pritom týchto ľudí Pán označí ako páchatelov neprávosti, odmietne ich a pošle ich preč?*

Satanove zvody sa prejavujú rôznym spôsobom a on má množstvo foriem, ako odvieť ľudí od Boha. Satanov najlepší spôsob ako dostať ľudí do pekla je ten, aby si mysleli, že idú do neba. Jedným z jeho najúčinnějších spôsobov je ponuka falošných náboženstiev. Ponúkne im falošné náboženstvo, ktoré im dá falošnú nádej. Satan je autorom falošných náboženstiev.

Koná a pôsobí aj cez falošných prorokov. Antikrist prichádza s každou mocou lživých zázrakov a divov. Ježiš Kristus nás varoval pred falošnými prorokmi, ktorí prídu v posledných časoch: *„Lebo povstanú falošní kristovia a falošní proroci a dajú veľké znamenia a budú robiť zázraky, takže by zvedli v blud, keby bolo možné, aj vyvolených. Hľa, predpovedal som vám to!“*

(Matúš 24:24-25). Títo falošní proroci budú činiť veľké divy a zázraky, ale budú to robiť satanovou mocou, ako Jannes a Jambres na dvore faraóna. Satan sa rád vydáva za anjela svetla a tak aj jeho služobníci: „Ale nie div, lebo veď aj sám satan sa pretvaruje na anjela svetla. Nuž nie je to veľká vec, ak sa i jeho služobníci pretvarujú, ako by boli služobníkmi spravodlivosti...” (2. Korintským 11:14-15).

Je niekoľko znakov falošných prorokov, cez ktoré sú rozpoznateľní. V 5. Mojžišovej 13:1-3 sa o nich píše. Tam sa hovorí o prorokovi, ktorý aj keby mal videnie, znamenie alebo by vykonal aj zázrak a pritom to, čo prorokuje a zjavuje, by sa aj stalo, ale potom by ťa viedol za inými bohmi, takého netreba nasledovať. „Hoci by sa aj stalo to, čo hovorí, ale vedie ťa za iným bohom, nenasleduj ho! ”

Boh aj dnes koná svojou nadprirodzenou mocou. Boh aj dnes koná zázraky, divy a dáva znamenia. Písmo nás však varuje pred falošnými prorokmi. Vyzýva nás, aby sme boli opatrní, lebo bude hnutie zázrakov a divov, a pritom tieto divy a zázraky hoci sa budú zdať presvedčivé, budú falošné. Dnes existuje veľa divov, znamení, zázrakov a zjavení. Ľudia chodia z jedného miesta na druhé a neuvážene a nekriticky prijímajú, čo sa im predkladá. Ježiš Kristus predpovedal, že takéto veci sa budú diať. Mali by sme sa zastaviť a preskúmať vo svetle Písma všetko, čo vidíme a čo počujeme. Jeden zo znakov falošného proroka je, že vedie za falošnými bohmi.

Iné miesto, ktoré hovorí o falošných prorokoch, je v Lukášovi 6:26 *“Beda vám, keby všetci ľudia dobre hovorili o vás, lebo zrovna tak robievali ich otcovia falošným prorokom”*. Ďalším zo znamení falošného proroka je, že ich každý má rád, sú veľmi populárni. To však neznamená, že keď niekto je medzi ľuďmi obľúbený, je automaticky aj falošným prorokom. Znak falošnosti je v tom, že títo obľúbenci nekarhajú zlé, nekarhajú hriech, nekarhajú zlé učenie, nekarhajú zlú doktrínu. Voči zlým veciam a hriechu sú veľmi tolerantní, ekumenickí, a preto ich každý má rád, každý ich ľúbi. Sú opatrní, aby nikdy proti nikomu nestáli a nikoho nenapomínali, lebo tým by si mohli vyrobiť nepriateľov. Ježiš Kristus hovorí do takejto situácie: *“Beda vám, keby všetci ľudia dobre hovorili o vás”*.

Vyháňanie démonov

Vyháňanie démonov nebola napr. u Židov neobvyklá udalosť. Píše sa o tom aj v Biblii a to priamo a aj nepriamo. Keď Pána Ježiša Krista farizeji obvinili z toho, že on (Ježiš) démonov vyháňa mocou samotného Satana (Belzebuba), tak svoje vysvetlenie Ježišových zázrakov ľudu (zástupom) začali zdôraznením „tento“. *„Ale keď to počuli farizeji, povedali: Tento nevyháňa démonov, iba Belzebubom, kniežaťom nad démonmi”* (Matúš 12:24). Táto ich veta poukazuje na to, že boli aj iní, ktorí démonov z ľudí vyháňali. Samotná odpoveď Ježiša Krista, zaznamenaná v ďalších veršoch tejto kapitoly, to potvrdzuje. Ježiš sa pýta farizejov: *„A ak ja Belzebubom vyháňam démonov, vaši synovia ich kým vyháňajú?”* (verš 27) To znamená, že Židia vedeli démonov vyháňať aj pred príchodom a pôsobením Ježiša Krista. Aj farizeji vedeli vyháňať démonov a vedeli, že to dokážu aj ich nasledovníci. Robili to aj synovia istého Žida Skevu: *„Ale boli sa pokúsili aj niektorí z túlavých Židov zaklínačov menovať nad takými, ktorí mali zlých duchov, meno Pána Ježiša a hovorili: Zaklínam(e) vás v mene Ježiša, ktorého hlása Pavel. A boli to istého Skevu, Žida, najvyššieho kňaza, siedmi synovia, ktorí to robili”* (Skutky 19:13-14).

Vyháňanie démonov u Židov vysvetľuje aj Dr. Arnold G. Fruchtenbaum v publikácii *Tri mesiášske zázraky* (vydavateľstvo MSEJK Bratislava 1999). Citujem z tejto práce zo strany 13: „Vyháňanie démonov nebola v tom čase u Židov neobvyklá udalosť. Dokázali to farizeji, rabíni, aj ich nasledovníci. V rabínskom judaizme prebiehalo vyháňanie démonov podľa osobitného rituálu, ktorí pozostával z troch etáp. Vyháňač najskôr nadviazal kontakt s démonom. Keď démon rozpráva, používa rečové ústrojenstvo posadnutého človeka. V druhej etape sa mal vyháňač dozvedieť meno démona. Iba tak mohol v poslednej fáze démona vyhnúť“.

Činenie divov

Na dvore faraóna boli dvaja muži Jannes a Jambres, pozri 2. Mojžišova 7:9-12. To boli tí, ktorí sa protivili Mojžišovi. To neboli neveriaci, ktorí by neverili v nadprirodzený svet, ale naopak, sami nadprirodzené veci robili – boli mágovia. Boh skrz Mojžiša a Árona robil na dvore faraóna nadprirodzené veci, aby priviedol faraóna k tomu, aby prepustil jeho ľud z otroctva. Jannes a Jambres tiež dokázali urobiť mnohé z toho, čo robil Mojžiš, ale bolo to naprotiveň tomu, čo Boh skrze Mojžiša robil. Keď Boh urobil zázrak skrz Mojžiša a Árona, Jannes a Jambres robili zázraky tiež, ale skrze satanovu moc, ale nedokázali všetko (2. Mojžišova 8:18) až nakoniec povedali faraónovi: „Vtedy riekli vedomci faraónovi: Je to prst Boží“ (verš 19), ale faraón ich neposlúcol.

V 2. Timoteovi 3. kapitole sme varovaní, že v posledných dňoch nastanú nebezpečné časy a zvod príde skrze ľudí, ktorí majú tvárnosť pobožnosti, ktorí však jej moc zapreli! A to, čo sa bude diať skrze nich, nebude skrze Božiu moc. Ten zvod bude uprostred cirkvi z ľudí, ktorí o sebe tvrdia a budú tvrdiť, že sú kresťania. Budú robiť zázraky, ale mocou satanovou a takto budú zvädzať ľudí. „A tých sa stráň!... ako čo Jannes a Jambres sa postavili proti Mojžišovi, tak sa aj títo stavajú proti pravde, ľudia, skazení na myslí, nedokázaní čo do viery“ (2. Timoteovi 3:5, 8). Znovu však pripomínam, že to vôbec neznamená, že by Boh nekonal svojím nadprirodzeným spôsobom skrze zázraky, divy a zázračné znamenia. Koná aj dnes a my však musíme a potrebujeme rozpoznať falošných prorokov, falošné od pravého.

V Samárii žil muž menom Šimon, ktorý robil zázraky a divy a uvádzal ľud Samárie do úžasu. „A nejaký muž, menom Šimon, prevádzal predtým v tom meste čary a plnil samársky národ úžasom, hovoriac o sebe, že je kýmsi veľkým, na ktorého pozorovali všetci od malého až po veľkého a hovorili: Tento je tou veľkou mocou Božou. A pozorovali na neho preto, že ich za dlhý čas naplňoval úžasom svojimi čarami. Ale keď uverili Filipovi, ktorý im zvestoval o kráľovstve Božom a o mene Pána Ježiša Krista, krstili sa muži a ženy. A uveril aj sám Šimon, a keď bol pokrstený, pridížal sa Filipa. A vidiac, že sa dejú divy a veľké moci, žasol“ (Skutky 8:9-13). To, čo predvádzal Šimon ľudu Samárie, muselo byť veľmi silné, lebo ľud si to nevedel inak vysvetliť, len že je to Boží muž, a to čo robí, je z moci Božej. Z toho, čo robil Šimon, boli unesení a užasnutí a sám Šimon sa vydával za kohosi veľkého, mocného. Lenže Šimon, keď toto robil, on neveril, lebo text hovorí, že uveril v Pána Ježiša Krista až na Filipovu kázeň. To, čo robil, nebolo z Boha a Šimon aj preto potreboval urobiť pokánie a pokrstiť sa.

Nadprirodzené uzdravenie

Ježiš poslal svojich učeníkov so zvesťou o tom, že sa priblížilo kráľovstvo nebeské. Na potvrdenie ich svedectva dal im moc: „A privolajúc si svojich dvanástich učeníkov dal im právo a moc nad nečistými duchmi, aby ich vyhánali, a uzdravovali každý neuh a každú

chorobu. Idte a kážte hovoriac, že sa priblížilo nebeské kráľovstvo. Nemocných uzdravujte, malomocných očisťujte, mŕtvych krieste, démonov vyhánajte; darmo ste dostali, darmo dajte“ (Matúš 10:1, 7, 8).

Takéto právo a moc dal aj svojim nasledovníkom. *„Ten, kto uverí a pokrstí sa, bude spasený; a kto neuverí, bude odsúdený. A uverivších budú sprevádzať tieto znamenia: v mojom mene budú vyhánat' démonov, budú hovoriť novými jazykmi, hadov budú brať, a keby vypili niečo smrtonosné, neuškodí im; na chorých budú vkladať ruky, a budú sa mať dobre“ (Marek 16:16-18).*

Túto moc Pán Ježiš dokazuje aj dnes v zhromaždeniach Božích detí. Sme však svedkami aj iných „uzdravení“, ktoré sa dejú na rôznych „uzdravovacích zhromaždeniach“ alebo u tzv. ľudových liečiteľov, u psychotronikov. Sám mám skúsenosť a prax s nadprirodzeným uzdravením z obdobia, kým som ešte neuveril v Pána Ježiša Krista. Keď som uveril, prežil som, a aj dnes, keď už som Božie dieťa, prežívam Božie uzdravenie z moci a v moci Ježiša Krista. Preto aj z vlastnej skúsenosti viem, že je uzdravenie, ktoré je z moci Božej a je „uzdravenie“, ktoré nie je z moci Božej. Práve v čase, keď píšem túto publikáciu, dostala sa mi do rúk knižka, ktorá je na našom knižnom trhu a volá sa „Ježiš, môj uzdravovateľ“ (Vydavateľstvo Per Immaculata 2002). To, čo sa v tejto knižke vydáva za Božie uzdravenie, za Ježišovo uzdravenie, nie je nič iné ako okultné praktiky, ktoré nemajú nič spoločne s Pánom Ježišom Kristom, aj keď sa táto kniha tak tvári. Nakoniec obrázok na obálke tejto knihy hovorí za všetko, čím kniha chce byť. Je na ňom postava, ako umýva inej postave nohy. Tá postava, ktorá umýva nohy a ktorou by mal byť Ježiš, je znázornená so svätožiarou, aurou, nad hlavou.

Nie je neobvyklé počuť o pozvaniach na stretnutia, kde sa sľubuje uzdravenie. Často však uzdravenie je to jediné, o čom sa na týchto stretnutiach hovorí. Nehovorí sa na nich o hriechu človeka, nehovorí sa o potrebe pokánia z hriechu. Jedným z charakteristických znakov falošných prorokov je ich túžba po peniazoch, po zisku. Za svoje veštby, čary, predpovedanie budúcnosti, za uzdravovanie a ďalšie praktiky si nechávajú platiť. Biblia to nazýva Balámová mzda neprávosti. Tak ako Balám chcel peniaze, tak aj oni, služobníci Satanovi, pracujú pre zisk, pre svoj prospech. Tvária sa, že je to z nich samotných, že to je ich schopnosťou a mocou. Píše sa o tom aj v 2. Petrovom liste v 2. kapitole vo verši 3: *„A v lakomstve vymyslenými rečami budú vami kupčiť...“*, vo veršoch 14 a 15: *„... ktorí vábia neupevnené duše a majú srdce vycvičené v lakomstve, prekliate deti, ktorí opustiac priamu cestu zabúdili a sledovali cestu Baláma, syna Borozovho, ktorý si zamiloval mzdu neprávosti“* a tiež v liste Júdu vo verši 11 sa o nich píše, že sú *„pojatí bludom Balámovej mzdy“*. Balámová mzda – mzda neprávosti. Nie tak učeníci Ježiša Krista. Tí hľadajú najprv kráľovstvo nebeské.

Keď Ježiš Kristus vyzbrojil svojich učeníkov svojou mocou a poslal ich zvestovať nebeské kráľovstvo, vyhánat' démonov, uzdravovať, tak im prikázal: *„...darmo ste dostali, darmo dávajte“ (Matúš 10:8)*. Apoštol Pavol pracoval a slúžil vo veci evanjelia v Malej Ázii dlhé roky. Skrze neho sa diali zázraky, divy, prichádzali proroctvá a mnohé uzdravenia. S Efezským sa lúčil slovami: *„Ničieho striebra alebo zlata alebo rúcha som nežiadal. A sami viete, že to, čo mi kedy bolo treba i tým, ktorí boli so mnou, zaopatrovali tieto ruky“ (Skutky 20:33-34)*. Boží služobníci nevyhľadávajú zisk ani prospech za to, čo skrze nich Boh koná. Nie tak falošní

proroci – satanovi služobníci, ktorí pracujú pre zisk a pre svoj prospech a tak sú aj cez túto túžbu po bohatstve rozpoznateľní.

Nikdy som vás nepoznal

A teraz sa vráťme späť k veršu Matúš 7:23 „*A vtedy im vyznám: Nikdy som vás neznal. Odíďte odo mňa, páchatelia nepravosti!*” V tomto verši je priama reč Pána Ježiša Krista a on hovorí: „*Nikdy*” som vás neznal (nepoznal)! Čo znamená slovo „*nikdy*”? Jednoducho znamená: nikdy, t. j. ani raz. Znamená, že ich nepoznal ani deň, ani minútu. Porozumenie významu slova „*nikdy*” citovaného miesta textu vedie k porozumeniu práve týchto štyroch slov z priamej Pánovej reči: *Nikdy som vás neznal*. Nehovorí im: „*Niekedy som vás síce poznal, ale teraz vás už nepoznám*”. Hovorí im: „*Nikdy som vás nepoznal*”. Nikdy – je jednoznačné a znamená nikdy! Nikdy znamená, že ani sekundu, ani malý okamih nepatrili jemu. To je význam slov: „*Nikdy som vás nepoznal*”. Títo ľudia nikdy neboli Ježišovi, nikdy mu nepatrili. Nikdy neboli znovuzrodení! Nikdy neprebýval v nich Svätý Duch! Nikdy nemali pečať Svätého Ducha! „*...v ktorom aj (v Kristovi) uveriac, zapečatení ste Svätým Duchom ...*” (Efezským 1:13).

Nikdy! V Biblii je uvedené, že Ježiš Kristus svojich pozná. Tí, ktorí ho prijali a vyznali ako Pána a Spasiteľa patria jemu. A on tých, ktorí sú jeho, pozná. Preto sa verš 23 nevzťahuje a ani nemôže vzťahovať na Božie deti, na spasených a vykúpených. Vznikla nám ale ďalšia otázka: *Komu sú teda adresované slová z verša 23?* Je to možné, aby ľudia konali mocné nadprirodzené veci a Boh sa k nim nehlási a odmieta ich?

Odpoveď je na samom začiatku kontextu citovaného textu, a tým je verš 15: „*Vystríhajte sa falošných prorokov, ktorí k vám prichádzajú v ovčom rúchu, ale vnútri sú dravými vlkami. Po ich ovocí ich poznáte...*” (Matúš 7:15-16).

Falošní proroci! O tých je reč na tomto mieste. Od začiatku 15. verša po koniec 23. verša je reč o falošných prorokoch a 23. verš hovorí o tom, ako títo falošní proroci skončia. Niečo o falošných prorokoch sme si už povedali v predchádzajúcom texte.

„*Po ovocí ich poznáte*” – toto sa často cituje a zdôrazňuje. Teda po ovocí poznáme falošných prorokov. Tomuto ovociu a rozpoznávaniu cez ovocie, potrebujeme správne rozumieť. Tu, v tomto texte (Matúš 7:15-20) sa nehovorí, že cez ovocie rozpoznáme dobrých alebo zlých prorokov. V tomto texte sa hovorí iba o falošných prorokoch. To sú tí vlci, ktorí prichádzajú v ovčom rúchu, ale nakoniec sa ukáže, že ich ovocie je zlé. A to je to, že až nakoniec sa ukáže, že ich ovocie je zlé a podľa toho rozpoznáme, že sú to falošní proroci. Keď k nám falošní proroci prichádzajú, sú na prvý pohľad príťažliví a hodní nasledovania.

Zdá sa nám, že niektorí ľudia, keď sa dívame na ich životy, žijú dobrý život. Sú obetaví, milí, príkladní, starajú sa o biednych a chudobných. Obetujú sa pre iných. To je veľmi dobré a správne. Je dobré a správne vziať ľudí z ulice, z chudoby, dať im čisté bývanie, teplú čistú posteľ, dať sa im najesť, dať im lieky. Ale ak im pri tom všetkom hovoria: ver si čomu chceš, na tom nezáleží, čomu veríš, dávajú im falošnú spokojnosť. Ak im popri tej starostlivosti nezvestujú aj evanjelium Ježiša Krista, tak to je zlé. Ak sa postarajú len o ich fyzické potreby a nechajú ich odísť do večnosti bez Ježiša Krista, to je zlé. To je to zlé ovocie. Nakrmiť ľudí, umyť ich, učičkať ich a potom ich poslať do zatratenia – to je zlé. To je to zlé ovocie, ktoré sa

ukáže nakoniec. Keď hľadáme ovocie, tak potrebujeme vidieť hlbšie. Ovocie, to nie sú len vonkajšie skutky.

Falošní proroci sú falošní, aj keď prichádzajú v ovčom rúchu. To nie sú pravé Božie deti. Hovoria Pánovi: „*Pane, Pane, či sme neprorokovali v tvojom mene a v tvojom mene démonov nevyháňali a v tvojom mene mnoho divov nečinili?*” Ale Pán Ježiš ich slová nepotvrdil! A to treba vziať do úvahy. Oni síce toto o sebe tvrdili, ale Pán nepotvrdil ich slová, Pán sa k nim nepriznal. A aj z tohoto môžeme rozumieť, že sa nejedná o tých, ktorí patria Ježišovi Kristovi. Porovnajme túto situáciu s tým, čo povedal Ježiš Kristus svojim sedemdesiatim učeníkom, keď sa vrátili k nemu po tom, ako ich vyzbrojil svojou mocou a vyslal zvestovať kráľovstvo Božie: „*Potom sa navrátili tí sedemdesiati s radosťou a hovorili: Pane, aj démoni sa nám poddávajú v tvojom mene.... Hľa, dal som vám právo a moc šliapať po hadoch a po škorpionoch a nad všetkou mocou nepriateľa a nič vám neuškodí. Avšak tomu sa neradujte, že sa vám poddávajú duchovia, ale radšej sa radujte, že sú vaše mená napísané v nebesiach*” (Lukáš 10:17-20).

Vidíme odlišné reakcie Pána Ježiša v Matúšovi 7:23 a tu v Lukášovi 10:17-21. Tých, ktorých on poveril a vyzbrojil svojou mocou, tých aj potvrdil a radoval sa z nich. „*V tú hodinu zaplesal Ježiš v duchu...*” (Lukáš 10:21). Tých z Matúša 7:23, ktorí prídu k nemu a aj keď hovoria o sebe, že prorokovali v mene Ježiša Krista a v jeho mene démonov vyhánali a v jeho mene mnoho divov činili, tých odmietne, zavrhne a označí za činiteľov neprávosti. Pán Ježiš svojich učeníkov potvrdil a tešil sa z nich. A svojich aj potvrdí a vyzná pred svojím Otcom v nebesiach. Ale falošných prorokov a tých, ktorí nepatria a nikdy nepatrili jemu, pošle preč od svojej tváre.

Tí, ktorých Pán pozná, tí, ktorí jemu patria, od toho okamihu, keď sa s ním stretnú, budú už navždy s ním! Od toho okamihu, ako sa jeho ľud stretne s ním, nebude už žiadneho odlúčenia od Pána. To je ďalší a aj postačujúci dôvod, aby sme porozumeli, že slová z Matúša 7:23 sa nevzťahujú na Božie deti:

„Potom... budeme ...vychvátení v oblakoch v ústrety Pánovi do povetria. A takto budeme vždycky s Pánom. Takže sa potešujte navzájom týmito slovami” (1. Tesalonickým 4:17-18).

Uvedomme si, že Biblia zjavuje, že akonáhle sa jeho deti stretnú s ním tvárou v tvár, budú už navždy s ním. A to je pre Božie deti radosť nevýslovná! Amen!